

VIROLET

SUPLEMENT IL·LUSTRAT D'EN PATUFET

LA FESTA MAJOR DE VILATORRADA

per MORA

Essent a Vilatorrada avui la Festa Majô

la barraca hi ha instal·lada un joc de gran atracció.

Allí ensenyen la Sirena que és mig tiburó mig nena.

I el cap de faquir par·lant que astora tots els que hi van.

Per veure-ho, la gent s'hi afua i a la barraca fan cua.

Dos garneus s'han empescat un sistema molt barat

de fer quedar malament aquella trampa insolent:

I Vilatorrada en pes des de l'alcalde al pagès

acut a escalfar l'esquena al faquir i la sirena.

El noi que no creia en fades

Dibuixos d'En BECQUER

(Continuació)

Text d'En CLOVIS EIMERIC

Anava ja en Jaumet a burxar-los per acabar amb la raça dels follets, quan aquests li demanaren clemència, proment-li que no tornarien a molestar la Margarideta, que, en contemplar la valentia del minyó se n'havia ben corprès.

Amb aquesta condició els deixà sortir, i, realment, durant una colla de dies, no varen ésser vistos per enlloc els set amentadors.

El comerciant, a precés de sa filla, va demanar a en Jaumet si volia restar al servei de la casa, on fóra tractat com un fill, però el minyó va tenir por d' enamorar-se massa de la Margarida, i com que no era lògic que ella el volgués ésser tan rica i ell tan pobre — que aquestes coses no solen passar gaire sovint — refusà polidament, dient que volia provar sort. Que si li anaven

bé les coses, no deixaria de tornar a la casa.

Fou, de totes maneres, ben pagat i l'or que el comerciant va donar-li l'esmerçà en Jaumet entre una colla de pagesos cabalers perquè compressin terres, les conreassin i n'hi donessin a ell la quarta part quan, al cap d'un any, tornaria.

El comerciant en restà força content

de la pensada d'en Jaumet i així ho va dir a sa filla:

— Vet aci un minyó que faria per gendre meu, si a tu et plavia!

La Margarida va abaixar els ulls i va confessar que li era ben agradós el minyó, però ni pare ni filla no varen fer-se gaires il·lusions i en Jaumet, fou aviat només que un record dolç en

aquella casa, lliure ja de follets i faderies.

Caminant, caminant dies i més dies, i mesos i tot, en Jaumet va topar-se per un camí amb una donzella formosíssima, que se li va agenollar als peus, dient-li:

— Minyó, siguis qui siguis, vinguis d'on vinguis, jo et dono la meva mà,

si em lliures dels set homenets que no em deixen dormir.

En Jaumet va examinar la noia de cap a peus... Era... no més guapa que la Margarida, però més atraient: els ulls li lluien com els dels gats; el seu cos traspuava una fortoreta de magnòlies; el cos li tenia totes les gràcies.

Va vacil·lar en Jaumet. Ell ja estava disposat a fer fugir els imperti-

nents follets, però volia pagues naturals: or, vianda, benifets palpables i no mans ni promeses de casori ni complicacions de vida. Cert que la donzella valia més que tots els tresors, i el minyó no sabia què fer.

El detingué el pensar que la Margarida tenia un posat més senzill i encara que molt rica, més pel seu braç. I va respondre:

— Si vols, donzelleta formosa, jo et defensaré, però res de mans. M'estimaria una paga més modesta però més adient amb les meves necessitats del dia. Entre la teva mà i un braç de gitano, jo, avui acceptaria millor el braç.

La donzella va fer una ganya d'indignació i va tornar-se tan lletja que

en Jaumet va posar mà a l'espasa. La prenia per un monstre!

Ella, en veure que en Jaumet s'ho prenia a la valenta, va pegar un cop de peu a terra, eixí una flamarada i la donzella desaparegué.

Ben sorprès, seguí avant el minyó, quan se li presentaren altra volta les dues fades que havien parlat amb ell a la casa del comerciant.

(Continuarà)

MISCEL·LANIA

Dibuixos d'En CORNET

EL CONILL DE CIMENT

A Vallvidrera hi havia, en èpoques passades, una fonda cèlebre, en la façana de la qual la inscripció del rellotge de sol proclamava (i seguieix proclamant encara) «Tu qui passes, mires i te'n rius, aquesta casa és feta de conills i perdius», inscripció amb la qual el propietari volia intimar al

públic que amb el comerç de caça rostita havia pujat la casa i l'havia dut a son actual grau d'esplendor.

Un dia uns excursionistes s'hi aturaren a fer una dinada d'arròs amb conill. L'arròs prou estava bé, però el conill, pobra bèstia, es veu que tenia més anys que Matusalem i era dur com una sola de sabata. Els comensals es queixaren a l'amo.

— Senyors meus — digué aquest; — és la primera vegada en ma llarga vida de fondista que se'm presenta una queixa semblant. La meva fonda és justament renomada per l'excel·lència de la seva aviram i caça fins al punt, que es pot dir amb justícia, tal com diu el rètol, que aquesta casa és feta de conills i perdius.

— Prou; — contestà un dels dinaires — amb uns quants conills com aquest, prou es poden fer parets més fortes que si fossin de pedra picada.

LA PIPA

En Joanet tenia el vici de posar-se el dit gros a la boca.

La seva mare prou li ho havia dit centes de vegades que allò no s'havia de fer, però el noi no es corregia. Un dia estigué malalt, i quan el metge entrà a visitar-lo el trobà com de costum xuclant-se el dit.

— I ara! — exclamà el doctor. — Què fas, desgraciat! No saps què et pot passar si segueixes fent això?

— No senyor — contestà el xicot, espantat. — Què em pot passar?

— Què el dit aquest acabarà per desaparèixer.

— I llavors, què faré? — féu en Joanet, tot tremolós.

— Sí, mira, que te l'haurem de posar de fusta.

— Ah! doncs així — exclamà en

Joanet, tot content — ja farà el favor de posar-me'l de fusta de regalèssia.

EL LLAMINER

El pare d'en Pepet era adroguer, i els seus companys d'estudi li enveja-ven aquesta bona sort, que, segons ells pensaven, li havia de permetre atipar-se de caramels i confitures sempre que li vingui de gust.

— No ho cregueu — els digué en Pepet un dia; — el meu pare els pots dels confits i caramels els té al presatge de dalt. Jo sols puc arribar als pots de la magnèsia i de l'oli de ricí.

EL TRENTA

En Tòfol de Vilacràc baixà a Barcelona. Com que era la primera vegada, l'home anava una mica desorientat, i per tal de trobar el carrer on havia de dir gir-se, interrogà un guàrdia urbà dels de la mà de morter.

— Escolti, senyor autoritat, faria el favor de dir-me el camí per anar a la fonda de Sant Agustí?

— Haureu d'agafar el tramvia fins a la Rambla, i llavors tirar pel carrer de l'Hospital.

— I quin tramvia és el que porta a la Rambla?

— El 30 — respongué l'urbà.

Al cap de mitja hora el guàrdia s'adonà que en Tòfol estava encara de peu dret a la parada del tramvia, amb el seu cistell, la seva manta i el seu

paraigües, viva imatge de l'aturdit visitant de Barcelona.

— I doncs, que encara no ha passat el 30? — li preguntà.

— No, senyor — contestà en Tòfol — però no falta gaire; ja n'han passat vint-i-tres, de manera, que aviat serà aquí.

XIULA'L!

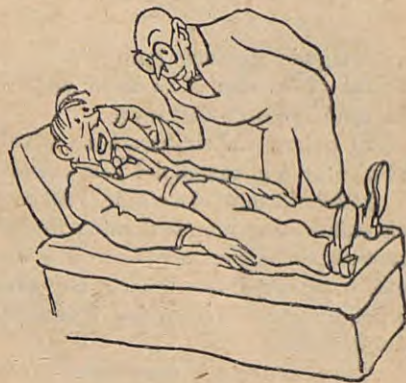
Un home anà a casa el doctor otorino-laringòleg, o sigui, en paraules menys gregues, l'especialista de coll, nas i orel·la, i li digué que sentia un xiulet en els seus orgues auditius quan treballava.

El metge l'examinà detingudament, l'auscultà, el mirà amb l'espèculum i no trobà res d'anormal. Li demanà si menjava bé, si dormia prou hores, si sentia dolors en altres regions, i constatà que el seu pacient no tenia res absolutament que li fes mal, només les ditxoses orelles.

— Es molt estrany — digué el doctor; — és molt particular. No m'he tro-

per En GUILLEM D'OLORO

bat mai davant d'un cas semblant. — Reflexionà un moment, i després, com

qui li acud una idea salvadora, exclamà: — Diu que sent xiulets a les orelles quan treballa? Escolti, no és pas còmic, vostè?

TOTS PODEN VOLAR

— Quina és la diferència entre un aviador i un fabricant de pólvora? — preguntava el graciós de la colla als seus amics reunits a l'entorn de la taula del cafè.

Ningú no sabé contestar-li.

— Si us doneu, us ho diré — féu, després d'esperar una estona:

— Vinga, home, no ens facis guiar més — exclamaren els companys.

— Doncs la diferència és que l'aviador està en l'aire amb perill de caure a terra, i el fabricant de pólvora està en terra amb perill de saltar en l'aire.

LA MAÑANA

— I per què beus dues copes d'aiguardent cada matí? — demanava en Jan Aiguader a en Pep Vinaixa.

Aquest féu un singlot, després badallà, i li respongué:

— La primera, la prenc perquè em renova les forces i les idees i em fa sentir com si fos realment tot un altre home.

— Bé, però, i la segona?

— La segona... la segona, està clar, és per l'altre home!

MATUSALEM?

Dos infants es trobaren jugant en un jardí públic, i en trobar-se cansats de córrer començaren a parlar de llurs respectives famílies.

— Jo — digué un d'ells — tinc un avi que és centenari.

— Això no és res — féu l'altre. — El meu oncle de Cuba, sempre he sentit dir que és millonari.

CONTES POPULARS RUSSES

ADAPTATS PER JOAN GOLS AMB IL·LUSTRACIONS DE JOANG. JUNCEDA

ÍVÀNUTXKA Í ELÈNUTXKA

(Continuació)

amuntegada damunt mon pit..., la Bruixa de les aigües se m'ha endut a les fondalades de l'estany!...

El pobret Cabrit trencà en plor i se n'entornà al castell del seu cunyat.

L'endemà matí el Cabridet veié com els cuiners encenien la fogaina preparant-se per la seva mort i tornà a demanar permís al bon Boiarin per anar a beure aigua al veí estany i també li fou concedit.

Quan arribà a la vora tornà a cridar:

— Germaneta meva...! Ma bona

el Cabrit d'anar-se'n a l'estany! I quan a la tarda tornà n'Ivànutxka a demanar-li per anar a beure al llac veí, decidí seguir-lo de lluny sens ésser vist.

Quan arribà a la vora i oï el que deia el Cabridet, el Boiarin quedà tot parat i quan oí que del fons de les aigües eixia la veu de la seva veritable muller, s'ho va explicar tot i no féu més que alleugerir-se un xic de roba i cabussar-se en les aigües en direcció allí de on venia la veu de la dolça Elènutxka. En quatre vigoroses braçades arribà a les profunditats més pregones

que així ho demanes! — respongué el Boiarin.

Aleshores cridà el majordom; li preguntà si estava tot preparat per la mort del Cabrit i, en respondre que sí, oferí el braç a la falsa muller per tal d'acompanyar-la a baix al pati. Quan hi arribaren els carnisers jatenien agafat el Cabrit a punt de degollar-lo però en aquell instant passà quelcom que molts del castell no esperaven: El Cabrit d'un bot s'escapà de les mans dels escorxadors i començà a córrer pel pati; aleshores, eixiren del departament de guàrdia els soldats i el comandant amb cordes i començaren d'empaitar n'Ivànutxka; aquest s'esmunyí i anà a amagar-se al darrera de la fal a Elènutxka; els soldats s'abraonaren allí i en un dir Jesús! lligaren de cap a peus... no diríeu qui? La bruixota que havia usurpat el lloc de la dolça Elènutxka!

No podeu imaginar-vos els renecs i els esgarips que sortiren d'aquella boca d'infern de la Bruixota de les aigües. El bon Boiarin s'encarà amb ella i li digué:

— Bruixa maleïda! Una cosa només pot salvar la vostra criminal existència. Que torneu al Cabridet la forma humana que li pertany...

— Això i res més? — preguntà la Bruixa.

— Això i res més! — respongué el Boiarin.

Per tota resposta la Bruixa bufà vers el Cabridet el qual immediatament quedà convertit en el tsarevitx Ivànutxka. La Bruixa aleshores digué:

— Ja no em podeu demanar res més! Mai no sabreu on és l'Elènutxka!

— T'enganyes, mala Bruixa: l'Elènutxka és ací... — i s'obrí la porta i aparegué la nostra amiga més formosa que mai la qual anà a agenollar-se als peus de son estimat espos i intercedir per aquella Bruixota que tants mals li havia causat. Però el Bon Boiarin, home recte i justicier, ordenà que fos llençada a la caldera que ella mateixa havia fet preparar per coure l'Ivànutxka.

Hom diu que hi ha un llibre que conta la guerra que el bon Boiarin declarà al Tsar que havia usurpat el tron de l'Ivànutxka fou elegit veritable Tsar. Hom diu que aquell llibre conta que el bon Tsar Ivànutxka es mullerà amb aquella cosineta del Boiarin que es deia Maria que el duia a pasturar...

Jo aquest llibre no l'he vist mai!

Elènutxka...! Corre... surt a la voreta de l'estany...! Mira que ja han encès foc per coure la meva carn i ja no podré veure't mai més...!

— Germanet meu...! Mon bon Cabridet...! — respongué l'Elènutxka des de les profunditats del llac. — Els nenúfars m'entortolliguen els peus..., la daurada sorra és amuntegada damunt mon pit..., la Bruixa de les aigües se m'ha endut a les fondalades de l'estany!...

El pobret Cabrit se n'entornà plorant cap al palau. Quan el bon Boiarin el veié arribar pensà: Quina mania té

del llac on trobà sa caríssima muller; la deslliurà de tots els lligams que la retenien a la fondalada i la va treure tot seguit a la platja. El Cabridet feia uns bots i belava de joia que semblava que es tornés boig; el bon Boiarin plorava d'alegria i la dolça Elènutxka no feia més que estrènyer contra son cor el seu idolatrat espos.

Un cop refets de l'emoció decidiren el que calia fer contra la bruixota usurpadora i empengueren el camí de retorn al castell. Quan ja el tingueren a la vista la Elènutxka romangué entera i el Boiarin i el Cabrit s'avançaren. Quan arribaren al castell ja tot estava preparat per la mort de l'Ivànutxka. En entrar al palau el Boiarin cridà sens ésser vist el comandant de la guàrdia i li donà unes instruccions misterioses. Després pujà a ses habitacions en les quals ja trobà la falsa Elènutxka que estava impacient pel retard del seu marit; ell va estar amb ella més amable que mai i, per fer-la confiar més, tornà a intercedir en favor de n'Ivànutxka.

— Li vull xuclar la sang de viu en viu! — féu per tota resposta la usurpadora.

— Doncs sigui el que tu vols puix

E L G E G A N T V E R L I H U À

Fa més de cent anys que en una cabanyeta, al mig d'uns camps, hi vivien un vellet i la seva dona amb dues nétes orfes de pare i mare, tan bufones i dòcils, que els seus avis sempre que podien no deixaven passar ocasió de lloar-les.

Un dia el vellet va sembrar pèsols a l'hort i al cap de poc dies ja havien sortit i ja s'havien emplenat de flors. Hom no pot pas ponderar la satisfacció del bon vell, el qual, tot contemplant aquell bé de Déu de florida, anava pensant:

— Ma noi! Tindrem pèsols per tot l'hivern i encara ens en sobranen per tornar a sembrar l'any que ve. Quins tips de pastellets amb pèsols ens podrem fer petar!... — i saltava i ballava de joia.

Però heus ací que un dia va arribar tot un vol de pardalets que es van deixar caure al damunt del pesolar i varen fer un estropici. El bon vell, en veure allò, podeu comptar el disgust que tingué.

— Cuita! — cridà a la néta més gran. — Vés al pesolar a espantar els pardals, que ens deixaran sense ni un pèsol!

Ella va agafar una branca seca, se'n va anar a l'hort, es va asseure a un costat i va començar d'espantar els ocells fent anar la branca i cridant tan fort com podia:

— Via a fora, pardalets!
Si us mengeu els pesolets
aniré l'avi a cercà
i amb la xarxa us caçarà!

De sobte, hom percebé un soroll

esgarriós per la banda del bosc, i al punt aparegué el gegant Verliuhà. L'aspecte d'aquell monstre era terrible. Només tenia un ull al mig del front; el nas, punxegut i reflat com un garfi; la barba, com pues d'erició rosses com un feix de palla; el mostatxo tenia almenys una cana de llargada. Anava cofat amb un casc de pell de porc espí; caminava apoiant-se en un gaiató enorme, i quan somreia ensenyava aquella boca espantosa amb aquell dentat igual que el dels senglars vells.

Quan li venia al pas algun ésser humà, amb un braçat l'estrenyia contra son pit i el deixava mort fent-li cruixir els ossos; després se'l menjava en quatre queixalades. No tenia pietat de vells ni de joves, i el mateix devorava els valents que els covards. Quan li queia a les mans algun infant, l'agafava per un peu o bé per un braç i se l'engolia que ni li tocava a les dents.

Tot just Verliuhà veié la néta del vellet l'agafà com qui agafa una grana per les cames i se la va empassar.

L'avi va esperar molta estona la néta gran, i en veure que ja passava massa temps i encara no tornava, va enviar la néta petita a cercar-la. Així que arribà a l'hort fou vista per Verliuhà, i abans que ni ella mateixa se n'adonés, ja se l'havia empassat que ni li va tocar els queixals.

El bon vell es cansà d'esperar, i havent perdut la paciència, va dir a la seva muller:

— Noia, això ja és massa. Em jugaria un peix que les dues nétes s'h'an entretingut jugant amb la canalleta dels voltants. Ja estic veient que els pardals se'ns hauran cruspit tota la florida del pesolar. Vés i crida-les.

La velleta agafà el gaiatet, eixí al pati i se n'anà tot ranquejant cap a l'hort a cridar les nenes. Així que hi arribà va veure en Verliuhà i de seguida endevinà el que havia passat. La pobra velleta, plorant, desesperada, i no sabent què fer, va llençar un cop de pedra al gegant, i aquest, en fer esment de la desgraciada àvia, la va agafar i obrí la boca per pegar-li queixalada. Aleshores es deturà, se la va mirar, i va dir:

— Burrango! Això tot són ossos!... Mira, vella: Això et salva. Ja pots tocar el dos i que no et presentis mai més al meu davant, perquè si ho fas em recordaré que m'has clavat un cop de pedra i amb un cop de bast t'escarponaré!...

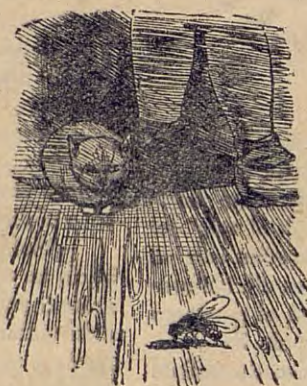

(Continuarà)

La gota de mel

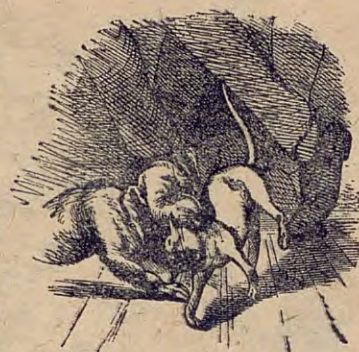
A ca l'adroguè en Rafel
ha entrat per comprar-hi
[mel.

Una gota n'ha caigut
i una mosca l'ha begut.

En veure la mosca, el gat
tot seguit se l'ha menjat.

I el gosset que la volia
el mossega amb fellaonia.

L'adroguer, per venjà el gat,
el gos ha bastonejat.

En Rafel, i amo del gos,
l'apallissa rabiús.

Els veïns entren de pressa
i prenen part a la fressa.

Reforços vénen corrents
tots armats fins a les dents.

Per ofegà aital bullit
sunt 'exèrcit de seguit.

Les turbes totes armades
han construït barricades.

una gota de dolçò
ha dut la Revolució.

UN RETALLET DE CADA COSA

DEL TEMPS ANTIC

El rei Midas, segons la fàula grega, dominava la Frígia, país situat a l'Àsia Menor. Tenia en els jardins del seu palau una font en la qual anava a beure Silèn, el déu bosquetà de peus de cabra. Midas, barrejà vi amb l'aigua de la font i Silèn s'hi embriagà i fou llavors capturat pel rei, el qual el tractà molt bé i li preguntà què era allò que podia fer més feliç l'home. «No haver nascut», respongué Silèn, «o si hom ja ha nascut, morir quan més aviat millor».

Midas, sortosament, no féu cas d'aquesta pesimista resposta, i seguí obsequiant el pelut amb tota mena de bons tractes. Baccus, el déu del vi, i company de Silèn, en saber els favors que el rei Midas feia al seu amic, li oferí donar-li tot el que demanés.

El rei era ambiciós, i demanà a Baccus la gràcia de poder convertir en or tot quant toqués. Baccus li ho concedí amb la rialla sarcàstica que sols els déus de l'Olimp sabien fer quan de burlar-se dels tristos mortals es tractava.

Midas començà tot seguit a passar la mà pels seus mobles i parets. Tot esdevenia d'or puríssim i brillant. La terra que trepitjava també restava convertida en or. Però vingué l'hora de dinar, i en portar-se el pa a la boca, se li convertí en or, i en beure una copa de vi li quedà el líquid metal·litzat a la boca. Volgué després reposar i els coixins es tornaren d'or i durs com sols el metall pot ésser.

Midas es posà a plorar i sa filla volgué aconsolar-lo, però així que anà per besar son front, la pobra donzella esdevingué també estàtua d'or.

Llavors Midas, desesperat, invocà Baccus i Silèn, els quals es presentaren i li ordenaren que anés a banyar-se al naixement del riu Pactolus. Després d'aquest bany, Midas perdé el seu afros do, i el riu Pactolus esdevingué famós per les arenes d'or que conduïa.

Els llogaters més feliços són els que estan en cases estretes, perquè no tenen lloc per queixar-se.

MOTS CREUATS

	1	2	3	4	5		
6		7					8
9	10		11			12	
13		14			15		
16							
17			18			19	
		20			21		
	22						

Horizontal: 1 Poesia trista. 7 Vall pirinenca. 9 Crit per avisar. 11 Article masculí. 12 Començament d'Armènia. 15 Fer una prometença. 16 Remenarà. 17 Existeix. 18 Principi de titella. 19 Final de petit. 20 Per caminar. 22 Travessar.

Vertical: 2 Nota. 3 Ermitans. 4 Emperador que persegüí els cristians. 5 Partícula inseparable que denota privació. 6 Torna a prendre. 8 Fets pel Creador. 10 A la presó. 12 Crit per fer marxar un cavall. 14 Rei de Basan, a la Bíblia. 15 Possessiu femení. 20 Aliment. 21 Saludable.

HUMOR D'ALTRE TEMPS

Per imprimir bitllets falsos anà a presó en Quim Xeixa i ell respon quan li pregunten, que fou per *questions d'impressió*.
EL SARRACENO

Amb tant talent en Pujades clava les seves mentides que per sentir ses *sortides* es poden pagar entrades.

M. PALÀ

El doctor Pere Vallcebre digué a un malalt: No vol rebre visita? Doncs mengi lleugé.
— Doctor, cregui que ho faré: avui em menjó una llebre.

R.

Sap tocà amb gran perfecció el violinista Martí; però, segons ma opinió, molt millor que el violi sap tocar el violó.

D. M.

Don Manel tenia un gos i un amic que el visitava tot sovint el turmentava fins fer-lo posar furios. Veient-lo tan enfadós, ell que un dia li va dir: — No turmenti el gos així ni li doni més molèstia perquè turmentà una bèstia. és com turmentar-me a mi.

T.

Un metge molt desgraciat, que li deien D. Canut, no tenint ni un costipat deia corrent pel veïnat: — Hi ha una pesta de salut!

JEROGLIFIC COMPROMIT

T i x e

Solucions al número passat

A la fuga de vocals:
A la voreta del mar hi ha una donzella que brodava un mocador que és per la reina.

Mots creuats:

	T	R	E	B	A	L	L	
T		E	R	O	L	A		A
O	P		A	T	S		R	S
P	L	A		I		G	E	S
A	I	X	A	F	A	R	I	A
A	C	I		A		A	M	B
M	A		E	R	A		S	E
B		A	R	R	O	S		R
	U	C	R	A	N	I	A	

Gran concurs d'ombres xinesques

N.º 385. — Jaume Mas

N.º 386. — A. Sanllehí

N.º 387. — J. Vilella

N.º 388. — Emili Feliu

BLANCANEU I ROSAROJA

Conte de Grimm, dibuixos per D'IVORI

1. Una pobra dona, vivia en una barraca solitària en mig dels camps, davant la porta de la qual hi havia dos rosers, l'un blanc, l'altre roig. Tenia dues filles, que per comparança amb els rosers anomenava Blancaneu i Rosaroja, bones ambdues i obedients.

2. Rosaroja era amiga de córrer pels prats cercant flors i papallones

mentre sa germana restava a casa filant i entretenint-se en divertiments casolans.

3. Un dia que juntes hav'en sortit, se'ls féu nit en un bosc i degueren restar-hi fins al matí. En clarejar veieren un formós nen vestit de blanc qui desaparegué tot seguit i aleshores s'adonaren que havien dormit al costat

d'un precipici. La mare els explicà que havien vist l'Angel de la Guarda que les emparava.

4. A les vetilles d'hivern, quan havien enllestit els quefers de la casa, restaven una estona vora el foc. La mare llegia, les filles fiaven un bé i una tortoreta dormien prop d'elles.

5. Una nit, havent sopat, trucaren

a la porta. — Obra, Rosaroja, féu la mare, que deu ésser algun viatger perdut en la neu. — Obrí la noia i amb sorpresa veieren entrar un enorme ós negre.

6. Restaren totes tres espantades, però l'ós les tranquilitzà assegurant que no els faria res. El feren asseure

vora el foc i li oferiren menjar, li espol-saren la neu del damunt i jugaren confiadament amb ell llarga estona. Ell els digué per fi: Deixeu-me tranquil, no fos cas que sens voler m'atéssiu vostre pretendent. D'ençà de llavors, cada nit i anava i se'n tornava al matí, fins que un dia de primavera

els digué: 8. Me'n vaig i no tornaré en tot l'estiu. — On vas estimat ós? li demanaren. — Vaig al bosc, haig de vigilar els meus tesor, car els maleïts gnoms que surten del cau, vénen a robar-me.

9. En despedir-se es rascà una mica la pell i pogueren veure quelcom

que llua dessota el pèl, però no en féren cas. Temps després, anaren a cercar herbes al bosc i veieren un gran

arbre a terra i quelcom que es bellugava darrera d'ell. Era un gnom, que

tot tallant llenya, se li havia escapat el tascó i havia quedat pres per la barba. (Acabarà)